

Οἱ Ἀπόστολοι πρότυπα ἀγωνιστῶν γιὰ χριστιανοὺς (Καραβιδόπουλος Ἰωάννης Καθηγητῆς Πανεπιστημίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ἀδελφοί, μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἔδωσε τὴν ἐλεεινότερη θέση, σὰν νὰ εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε στὴν ἀρένα. Γιατί γίναμε θέαμα γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ ἀγγέλους καὶ γι' ἀνθρώπους. Ἐμεῖς παρουσιαζόμαστε μωροὶ γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε σοφοὶ χάρι στὸ Χριστό· ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύναμοι, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε δυνατοί· ἐμεῖς εἴμαστε περιφρονημένοι, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε τιμημένοι! Ὡς αὐτὴν τὴν ὥρα πεινᾶμε, διψᾶμε, γυρνᾶμε μὲ κουρέλια, ξυλοδαρμένοι, ἀπὸ τόπο σὲ τόπο χωρὶς σπίτι, καὶ μοχθοῦμε νὰ ζήσουμε δουλεύοντας μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Στους ἐμπαιγμοὺς ἀπαντᾶμε μὲ καλὰ λόγια, στοὺς διωγμοὺς μὲ ὑπομονή, στὶς συκοφαντίες μὲ λόγια φιλικά. Καταντήσαμε σὰν τὰ σκουπίδια ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς αὐτὴν τὴν ὥρα θεωρούμαστε τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας.

Δὲν σᾶς τὰ γράφω αὐτὰ γιὰ νὰ σᾶς κάνω νὰ ντραπεῖτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς συμβουλέψω ὅπως ὁ πατέρας τ' ἀγαπημένα του παιδιά. Γιατί κι ἂν ἀκόμα ἔχετε χιλιάδες δασκάλους στὴ ζωὴ σας μὲ τὸν Χριστό, δὲν ἔχετε πολλοὺς πατέρες ἀλλὰ μόνον ἓνα. Στὴ σωτήρια οἰκονομία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγὼ σὰν πατέρας σᾶς γέννησα μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς ζητῶ λοιπὸν νὰ μοῦ μοιάσετε» (Α΄ Κορ. 4,9-16).

Μὲ ἔντονες ἀντιθέσεις, ποὺ ἐγγίζουσαν πολλές φορές τὰ ὅρια τῆς ὑπερβολῆς ἢ καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τῆς πραγματικότητος, περιγράφει ὁ Ἄπ. Παῦλος στὴν παραπάνω περικοπὴ τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του τὸ δύσκολο καὶ ἐπίπονο διακόνημα τῶν κηρῦκων τοῦ εὐαγγελίου μέσα στὸν κόσμον. Ἐνῶ οἱ καυχώμενοι γιὰ τὴ «σοφία» τους Κορίνθιοι, ἢ μᾶλλον μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, εἶναι ἔνδοξοι καὶ ἰσχυροί, οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι κατὰ κόσμον ἄσημοι, ἀνίσχυροι, καταδιωκόμενοι καὶ ἀντιμετωπίζουν συνεχῶς τὴν πείνα, τὴ δίψα, τὴν κόπωση καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατο.

Ὅλα αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ μέγας Ἀπόστολος μποροῦν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὶς δύο ἀκόλουθες σκέψεις:

1. Πρῶτα-πρῶτα ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐπιτυγχάνει τὸ ἐπιτυγχάνει μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι μὲ τὴ δύναμη τῶν ἡγετῶν της. Τὸ ἔργο τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπινα στηρίγματα καὶ ἀπὸ κρατικὲς ἐξουσίες, οὔτε ἀπὸ δόξες καὶ τιμές. Ὁ Θεὸς διαλέγει ἄσημους ἀλλὰ ἀγνοοὺς ἐργάτες γιὰ νὰ καταισχύνει τοὺς κατὰ κόσμον «σοφούς». Ὁ Ἄπ. Παῦλος ποὺ μετέφερε τὴ φλόγα τοῦ Εὐαγγελίου μέσα σὲ ὀλόκληρο τὸν ἑλληνορωμαϊκὸν κόσμον γράφει μὲ συντριβὴ στὴν ἴδια ἐπιστολή: «Μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἔγινα αὐτὸ ποὺ ἔγινα· κι αὐτὴ ἡ χάρη πρὸς ἐμένα δὲν ὑπῆρξε ἄκαρπη: ἐργάστηκα περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἀποστόλους, ὄχι βέβαια ἐγώ, ἀλλὰ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ

συνοδοεύει» (Α΄ Κορ 15,10).

Πολλές φορές υπερτονίζουμε τὴ θέση μας καὶ τὴν ἀξία μας, εἴτε ὡς ἀπλὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἴτε ὡς ἡγετικά στελέχη, μικρὰ ἢ μεγάλα, καὶ ξεχνοῦμε τὸν χορηγό τῆς δυνάμεώς μας, ποὺ ἐνδιαφέρεται περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ τὴ λύτρωση τῶν αἰχμαλωτισμένων στὰ δίκτυα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς φθορᾶς συνανθρώπους μας.

2. Καὶ ἡ δευτέρα σκέψη μας εἶναι ὅτι ἡ περικοπὴ τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ποὺ παραθέσαμε παραπάνω δὲν ἀποτελεῖ τόσο ἐγκώμιο τῶν ἀποστόλων ὅσο ὑπόμνηση πρὸς τοὺς χριστιανούς κάθε ἐποχῆς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμο τότε μόνο βρίσκεται στὴ φυσιολογικὴ τῆς κατάσταση, ὅταν διώκεται καὶ ἀγωνίζεται, ὅταν στρατεύεται κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως, γιὰ νὰ μεταδώσει τὸ ζωντανὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τὸν κίνδυνο νὰ διωχθοῦν οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ χάσουν τὴ θέση τους, νὰ γίνουν «θέαμα γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ ἀγγέλους καὶ γι' ἀνθρώπους».

Βέβαια αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τοὺς ἀφιερωμένους στὸ εὐαγγελιστικὸ ἔργο κήρυκες ἀλλὰ κατ' ἐπέκταση καὶ γιὰ τὸν κάθε χριστιανό, προϋποθέτουν δὲ τὴ νέκρωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀνάστασή του σὲ μία νέα ζωὴ, ζωὴ τῆς χάριτος. Νέκρωση ὡς πρὸς τὶς νόμιμες προσωπικὲς φιλοδοξίες γιὰ κοινωνικὴ ἄνοδο, γιὰ οἰκονομικὴ τακτοποίηση, γιὰ ἐπικράτηση. Καὶ ἀνάσταση σὲ μία καινούργια κατάσταση ζωῆς, στὴν ὁποία δεσπάζει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδελφό, ἡ ἐλπίδα τῆς μεταμορφώσεως τοῦ φθαρμένου κόσμου σὲ «καινὴ κτίση».

Οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ ἔφεραν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου μέσα στὴν οἰκουμένη καὶ ποὺ τὸ ἔργο τους τόσο ζωντανὰ περιγράφει ὁ Παῦλος στὴν παραπάνω περικοπὴ, δὲν εἶναι μόνο ἱστορικὲς μορφὲς ἐνὸς μακρινοῦ παρελθόντος ἀλλὰ φωτεινοὶ καθοδηγητὲς τῶν ἀνθρώπων κάθε ἐποχῆς, πρότυπα ἀγωνιστῶν, ποὺ καλοῦν τοὺς χριστιανούς σὲ μία ἀφύπνιση καὶ δραστηριοποίηση, ὥστε νὰ γίνει πιὸ αἰσθητὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ παρουσία τους μέσα στὸν κόσμο.

Πηγή: agiazoni.gr